

MATERIAŁY RÓŻNE

Rocznik Ostrowski 2025, nr 11, Ostrów Mazowiecka 2025, s. 81-92

www.ludziezpasja.org

Sławomir Kucharczyk

85 lat ostrowskiego Ekonomika

W 2025 roku Zespół Szkół nr 2 w Ostrowi Mazowieckiej obchodził 85-lecie swojego istnienia. Jubileusz to okazja do wspomnień, podsumowań, wzruszeń i refleksji nad mijającym czasem. Każdy jubileusz niesie ze sobą historię, pracę ludzi, wielki багаż doświadczeń, który wzbogaca następne pokolenia. Uroczystości jubileuszowe są powodem do oceny dorobku szkoły, a także do osobistego odniesienia się do jej tradycji i systemu wartości. Szkoła bowiem to nie tylko budynek, ale przede wszystkim ludzie, którzy ją tworzyli i tworzą nadal na przestrzeni wielu lat. To także historia całych rodzin, których członkowie rozpoczynali edukację w naszej szkole, a także społeczności lokalnej, z którą jesteśmy mocno związani. Ze szczególnym wzruszeniem myślimy o tych nauczycielach i pracownikach szkoły, którzy odeszli. Pomimo że już nie ma ich wśród nas, pozostawili po sobie niezatarty ślad w naszych sercach i umysłach, ślad swojego istnienia.

Jubileusz szkoły to także znakomita okazja do przywołania najważniejszych wydarzeń z jej historii oraz dorobku. 85 lat to jednak szmat czasu i nie sposób na kilku stronach wymienić wszystkie postaci i wydarzenia minionego okresu, ale o kilku najistotniejszych należy niewątpliwie wspomnieć.

Początki Ekonomika sięgają lat II wojny światowej i okupacji niemieckiej. Nierozzerwalnie związane są z postacią Teofili Ptaszyńskiej.

Była ona absolwentką Wydziału Pedagogiki i Organizacji Szkolnictwa Uniwersytetu Warszawskiego. Po uzyskaniu stopnia doktora w zakresie humanistyki została skierowana do pracy w Państwowym Koedukacyjnym Gimnazjum Kupieckim w Grodnie. Społecznie

Ryc. 1. Teofila Ptaszyńska

prowadziła także zespół teatralny, koło krajoznawcze, opiekowała się organizacją harcerską. Ostatnie przedwojenne lato spędziła u swojej siostry, Marii Niewęglowskiej w Komorowie. Gdy Grodno znalazło się w granicach Związku Radzieckiego, powrót okazał się praktycznie niemożliwy. Zrodził się pomysł, o którym tak pisała w swoim pamiętniku „Moja kamienna droga”: *Po tych nieudanych próbach opanowała mnie myśl zorganizowania średniej szkoły handlowej w Ostrowi Mazowieckiej. Zbadałam teren: było tu dużo młodzieży gimnazjalnej bez zatrudnienia, której groziło wywiezienie do Niemiec na roboty. Nauczyciele byli również w niebezpieczeństwie – wywiezienia na roboty, a nawet do obozu koncentracyjnego. Praca oficjalnie zarejestrowana do pewnego stopnia chroniła. Zrozumienie i pomoc w realizowaniu swojego pomysłu znalazła wśród mieszkańców miasta i nauczycieli grodzieńskiego gimnazjum, którzy zimą 1939/40 roku przekroczyli ówczesną granicę niemiecko-radziecką nieopodal Ostrowi Mazowieckiej. Pani Ptaszyńska szybko nawiązała z nimi kontakt i rozpoczęła starania o uzyskanie od władz okupacyjnych zezwolenia na utworzenie szkoły.*

URZĄD GENERALNY ds. okupowanych ziem polskich, szef
dystryktu Warszawa, Wydział Oświaty Fu/Wo Dziennik Nr 74/40,
nr sprawy: KI/14c WARSZAWA, dnia 26 czerwca 1940.

Do Pani Dr Teofili Ptaszyńskiej
Komorowo, miasto powiatowe Ostrow Maz.

Dotyczy: zezwolenia na otwarcie szkoły handlowej w Ostrowi Maz.

Na wniosek Pani z dnia 28.03.1940 r., wydaje się niniejszym
zezwolenie na otwarcie szkoły handlowej. Zajęcia lekcyjne mogą
rozpocząć się w nowym roku szkolnym, o ile złoży Pani u
starosty potrzebne do otwarcia dokumenty.

Urząd Generalny ds. okupowanych ziem polskich
- dystrykt Warszawa

pieczęć okrągła - z polecenia /-/ Fuhr

Ryc. 2. Tekst zezwolenia przetłumaczony na język polski

I tak oto 26 czerwca 1940 roku powstała Private Handelsschule in Ostrov Maz. Niemieckie władze okupacyjne zezwoliły najpewniej na otwarcie szkoły, licząc, iż ta placówka będzie w stanie zapewnić stały dopływ kadry sprzedawców na miejsce usuniętej ludności żydowskiej i dostarczy fachowej siły roboczej. W swoim pamiętniku napisała *przystąpiłam do organizowania całkowicie we własnym zakresie całej szkoły, a więc personelu, programu nauczania, pomocy naukowych i wyposażenia lokalu, gdyż poza pewną ilością ławek wszystko było zdewastowane. Na szarych arkuszach papieru własnoręcznie wypisałam ogłoszenia o zapisach i egzaminach do nowo powstającej średniej Szkoły Handlowej w Ostrowi Mazowieckiej, następnie umieściłam je*

na wystawach sklepowych w ważniejszych punktach miasta. Pierwsza siedziba szkoły mieściła się u zbiegu ulic Małkińskiej i Ugniewskiej, później była kilka razy zmieniana z powodu zajmowania budynków przez władze niemieckie.

Dzięki olbrzymiemu zaangażowaniu nauczycieli, młodzieży oraz mieszkańców udało się zdobyć podstawowe materiały dydaktyczne, a niewielki drewniany budynek przystosować do pracy i nauki. Program nauczania obejmował przedmioty zawodowe i ogólnokształcące, które były zatwierdzone przez okupanta. Oprócz nich jednak prowadzono tajne nauczanie języka polskiego i historii, co było odpowiedzią na politykę germanizacyjną władz niemieckich. Na tajnych kompletach przekazywano treści patriotyczne i obywatelskie, jednoczące młodych ostrowiaków. Wpajano im miłość do ojczyzny i poczucie godności narodowej. Rola i zasługi T. Ptaszyńskiej oraz nauczycieli w tych niezwykle trudnych latach są nie do przecenienia. Starali się stworzyć młodym ludziom w miarę normalne życie, wyposażyć w niezbędną wiedzę oraz kształtować właściwe wzorce i postawy. Jedną z najbardziej zaangażowanych była polonistka Maria Ostrowska, która po śmierci Kazimierza Warchalskiego przejęła kierownictwo siatki konspiracyjnej Tajnej Organizacji Nauczycielskiej w Ostrowi Mazowieckiej. Pedagodzy bezinteresownie, z narażeniem życia prowadzili nauczanie na tajnych kompletach, a wielu uczniów brało także czynny udział w walce z okupantem. Przykładem wzorowej patriotycznej postawy i ważnym elementem oświatowego „cichego frontu” było założenie w szkole jesienią 1940 roku komórki organizacji wojskowej Związku Walki Zbrojnej. Tej młodzieżowej grupie przewodził uczeń, Henryk Rafalik ps. Gandhi. W kwietniu 1941 roku gestapo aresztowało 20 uczniów związanych z działalnością konspiracyjną. Przewieziono ich na Pawiak, a następnie do obozu w Oświęcimiu. Kilku z nich zapłaciło najwyższą cenę, straciło życie w obozie, o kilku brak jest wiadomości, a trzech po zwolnieniu z obozu wzięło udział w Powstaniu Warszawskim. Tragiczne wydarzenia wywołały przerażenie w Handelsschule, niektórzy porzucili naukę, a część poszła do partyzantki. Także okupant zastosował kolejne restrykcje, przekazując placówkę niemieckiemu zarządowi jako Stadtische Handelsschule. Po roku Teofila Ptaszyńska wyjechała do Warszawy, rozpoczynając pracę jako wicedyrektorka średniej Żeńskiej Szkoły Handlowej. Mimo usilnych próśb nauczycieli i młodzieży o powrót, ten był niemożliwy, najpewniej był to nakaz konspiracyjnych władz szkolnych. Do końca okupacji szkoła znalazła się pod ścisłą niemiecką kontrolą. Zajmowała ciasny, żydowski budynek przy ulicy Starobrokovskiej (obecnie Partyzantów). Realizowano już tylko przedmioty uwzględnione w wykazie, a tajne nauczanie przejęły inne komórki.

Po wyzwoleniu miasta spod okupacji niemieckiej w sierpniu 1944 roku powoli wracało normalne życie i na bazie Handelsschule powstało Miejskie Koedukacyjne Gimnazjum Kupieckie. Realizowało ono 4-letni program nauczania, a zajęcia prowadzono gościnnie w gmachu Liceum Ogólnokształcącego. Przez następne dziesięciolecia zmieniała się nazwa szkoły, formy organizacyjne i programy nauczania, ale szkoła zawsze prowadziła kształcenie w kierunkach ekonomicznych i handlowych, służąc społeczności całego regionu. Trzy lata później, dzięki olbrzymiemu zaangażowaniu dyrektora Ludomira Ausobskiego, z pomocą młodzieży wyre-

Ryc. 3. Młodzież Handelsschule, rok szkolny 1940/41

montowano budynek przy ulicy 3 Maja i tam przeniesiono szkołę. Pierwszy egzamin maturalny przeprowadzono w 1948 roku i wszyscy uczniowie (17) złożyli go pomyślnie. W następnym roku po reformie szkolnictwa zawodowego, która polegała m.in. na przekształceniu szkół doksztalających w publiczne średnie szkoły zawodowe, powstało Technikum Finansów i Rachunkowości, a funkcję dyrektora objął Stefan Sudol.

W latach PRL-u edukacja miała kluczowe znaczenie nie tylko w kształtowaniu wiedzy młodego pokolenia, ale także w budowaniu społeczeństwa zgodnego z ideologią socjalistyczną i propagowaniu wartości narzuconych przez panujący reżim. System edukacji był w pełni kontrolowany przez państwową maszynę propagandową, która realizowała zadania wychowawcze wykraczające poza nauczanie przedmiotów szkolnych. Młodzieży wpajano zestaw wartości, które miały na celu umacnianie władzy ludowej oraz wychowanie „nowego człowieka”. Wielką wagę przykładano do tematyki zawodowej, promując różne kierunki, które miały odpowiadać potrzebom rozwijającego się państwa. I w tej smutnej oraz szarej rzeczywistości musiała się odnaleźć także nasza szkoła. Największą bolączką był brak swojego budynku, mały lokal przy 3 Maja nie był w stanie zaspokoić rosnących ambicji oraz potrzeb kadry, jak i samych uczniów. Przecież we wszystkich poczynaniach gospodarczych niezbędni byli ekonomiści, księgowi i pracownicy biurów. Borykającą się z materialnymi troskami szkołę wspomagał ostrowski oddział Caritasu, siostry zakonne Zgromadzenia św. Teresy opiekowały się dziewczętami mieszkającymi w bursie. Mimo psujących się relacji między Państwem a Kościołem

funkcjonowała stołówka prowadzona przez siostry zakonne i uczniowie chętnie korzystali z wydawanych w niej posiłków. Wobec olbrzymich problemów z zakupem podstawowych artykułów spożywczych zapewnienie codziennej, gorącej strawy było dla młodzieży wielkim dobrodziejstwem. Mimo trudności i ograniczeń ważną sprawą obok nauki było tworzenie spójnej społeczności szkolnej. Potrzeba przeżyć artystycznych znalazła ujście w stworzonym zespole tanecznym, który dawał występy dla szkoły i miasta. Dużym powodzeniem cieszył się szkolny zespół teatralny, a chłopcy realizowali swoje pasje sportowe w SKS „Handlowiec”.

W 1957 roku powstało Technikum Ekonomiczne o profilu ogólnoeconomicznym. Eksperyment utrzymywania przez poszczególne ministerstwa własnych szkół wprowadził chaos organizacyjny i zakończył się niepowodzeniem. Szkoła wróciła do Ministerstwa Oświaty. Kluczowym momentem w rozwoju szkoły był dzień 11 lutego 1961 roku, kiedy uroczyście oddano do użytkowania nowy budynek mieszczący się przy ulicy Kościuszki 8, w którym szkoła funkcjonuje do dziś. Powstały nowe klasy liceum i nowe kierunki w szkole zawodowej, pojawiły się większe środki na pomoce dydaktyczne. Na wymierne sukcesy nie trzeba było długo czekać: w 1964 roku Kuratorium Okręgu Szkolnego Warszawskiego przyznało tytuł „Szkoły wiodącej”, a w 1966 roku na Wystawie Postępu Technicznego w Ursusie oraz w 1968 roku w Mińsku Mazowieckim szkoła zajęła I miejsce wśród szkół ekonomicznych. Olbrzymia była w tym zasługa Eugeniusza Kwietowicza, który ucząc księgowości, skonstruował prototyp maszyny do tego przedmiotu. Następnie wykonał mniejsze na każdy stolik uczniowski, co pozwoliło szybko i sprawnie analizować umiejętności księgowania przez uczniów. Po śmierci dyrektora Sudoła, to właśnie Eugeniusz Kwietowicz przejął kierowanie szkołą.

Ryc. 4. Dyrektor Eugeniusz Kwietowicz przed swoim pulpitem nauczycielskim, obok następcy dyrektora Witolda Sieńkowskiego

Na początku lat 70. do szkół średnich wkroczyły roczniki wyżu powojennego. W budynku było coraz ciasniej, zajęcia prowadzono na drugą zmianę. Przez długie lata bardzo dużym zainteresowaniem cieszył się wydział zaoczny. Gmach szkoły praktycznie „nie odpoczywał”. Nie otrzymano pozwolenia na rozbudowę, co z pewnością miało związek z reformą administracyjną kraju oraz powstaniem szkół ekonomicznych w Ostrołęce i Wyszkowie. W 1976 roku nazwa szkoły ponownie uległa zmianie. W miejsce Liceum Ekonomicznego i Zasadniczej Szkoły Zawodowej utworzono Zespół Szkół Zawodowych nr 2. W latach 70. placówką zarządzali kolejno Witold Sieńkowski, Kazimierz Soliwoda, a od 1980 roku Jan Przemysław Bartnik (do 1986 roku). W tym samym roku nauczyciele Ekonomika utworzyli liczne koło NSZZ „Solidarność”, widząc w nim możliwość realizacji wartości niezbędnych w zawodowej pracy. Dyrektorem, który przeprowadził szkołę przez niełatwe lata transformacji ustrojowej, był Witold Sieńkowski. Była ona nadal otwarta na problemy zmieniającej się gospodarki kraju i nowych potrzeb rynku pracy. Największy popyt miały tzw. kierunki rynkowe: ekonomika przedsiębiorstw, finanse i rachunkowość oraz bankowość. Absolwenci mogli podjąć pracę we wszystkich podmiotach gospodarczych bez względu na ich formę organizacyjną czy własnościową oraz w bankach. Ze wszystkich szkół średnich ziemi ostrowskiej najbardziej związana z gospodarką z dużym powodzeniem wprowadzała młodych ludzi w epokowe przeobrażenia społeczno-ekonomiczne. Dyrektor Sieńkowski był też inicjatorem obchodów związanych z 50. leciem Szkoły oraz I Zjazdu Wychowanków i Absolwentów Szkół Ekonomicznych, który odbył się w dniach 15-16 czerwca 1991 roku. Na uroczystości nie mogło zabraknąć założycieli i pierwszej dyrektorki Teofili Ptaszyńskiej.

Ryc. 5. Msza święta w kościele pod wezwaniem Wniebowzięcia NMP, w pierwszym rzędzie dr Teofila Ptaszyńska i dyrektor Witold Sieńkowski

Zjazdy Wychowanków i Absolwentów już na stałe wpisały się w tradycje szkoły. Uczestnicy I Zjazdu podjęli uchwałę, w której zobowiązali się utrzymywać łączność ze Szkołą i utworzyli Koło Wychowanków, którego celem było niesienie pomocy placówce w jej dalszym rozwoju. Dotychczas było ich siedem, a ostatni w czerwcu 2025 roku. Wspólne przeglądanie kronik szkolnych, starych fotografii i wspomnienia wywoływały wzruszenie oraz pozwoliły przenieść się do najpiękniejszych lat młodości.

W sierpniu 1996 roku, po długiej chorobie zmarł dyrektor Witold Sieńkowski, zapamiętany jako świetny ekonomista, nauczyciel z powołania, ceniący wartość najwyższą – młodego człowieka. Przez następne trzy lata funkcję dyrektora pełniła Izabela Malinowska, całe życie blisko związana ze szkołą, oddana młodzieży, która zaraziła wszystkich swoją pasją podróżowania. Wycieczki krajowe i zagraniczne uczniów oraz pracowników szkoły z rodzinami stały się nieodłącznym elementem szkolnego krajobrazu.

Ryc. 6-7. „Ciekawi świata” w Amsterdamie 1997 r. i na Monte Cassino w 2001 r.

1 września 1999 r. stanowisko dyrektora objęła Teresa Zienkiewicz, jak dotychczas najdłużej pełniąca tę funkcję, bo aż do 2019 roku. W tym czasie wymieniono stolarkę okienną gmachu szkoły, przeprowadzono termomodernizację budynku, a boiskowe „piaski” zastąpiono w 2011 roku wielofunkcyjnym kompleksem boisk sportowych w ramach programu „Moje Boisko – Orlik 2012”. Powstały boiska: piłkarskie ze sztuczną nawierzchnią oraz do gry w piłkę ręczną, siatkówkę i koszykówkę wraz z zapleczem sanitarno-szatniowym. Kolejna reforma systemu oświaty w Polsce przyniosła też nowy etap w historii naszej szkoły. W 2002 roku ZSZ nr 2 został przemianowany uchwałą Rady Powiatu na Zespół Szkół nr 2. Reforma wymusiła nową jakość kształcenia. Wymagała wprowadzania do programów nauczania umiejętności korzystania z komputera i internetu, rozbudowy nauczania języków obcych, zapewnienia większej elastyczności kształcenia w dostosowaniu do zmieniających się ciągle potrzeb rynku pracy, wprowadzania nowych form kształcenia i doskonalenia kadry pedagogicznej. Podpisano porozumienie w sprawie objęcia patronatem przez Bank Spółdzielczy w Ostroli Mazowieckiej uczniów w zawodzie technik ekonomista, a uczniów kształcących się w zawodzie technik spedytor przez Stowarzyszenie Przewoźników Krajowych i Międzynarodowych oraz Spedytorów Ziemi Ostrowskiej. Porozumienie zakładało współpracę dotyczącą: umożliwienia uczniom odbywania praktyk, profesjonalnego doradztwa zawodowego, zaangażowania firm w tworzenie programów kształcenia zawodowego dostosowanego do potrzeb rynku pracy oraz podniesienia kwalifikacji zawodowych przez nauczycieli. Było to przedsięwzięcie bardzo istotne, by absolwenci tych kierunków mogli znaleźć pracę w swoich zawodach. Jak się okazuje co czwarty pracownik placówek Banku Spółdzielczego jest absolwentem Ekonomika, a firmy transportowe powiatu ostrowskiego, wyszkowskiego i ostrołęckiego są liderami transportu krajowego i zagranicznego, co oznacza, iż absolwenci tego kierunku mają wiele możliwości zatrudnienia.

Najistotniejszym wydarzeniem z życia szkoły za kadencji Teresy Zienkiewicz było nadanie imienia Powstańców Styczniowych szkołom wchodzącym w skład Zespołu Szkół nr 2, tj. II Liceum Ogólnokształcącemu, Technikum nr 2 i Zasadniczej Szkole Zawodowej nr 2 oraz wręczenie sztandaru szkoły. Uroczystość, która odbyła się 4 kwietnia 2014 roku, wpisana się w kalendarz Powiatowych Obchodów 150. rocznicy wybuchu Powstania Styczniowego i była podsumowaniem cyklu imprez organizowanych na terenie powiatu ostrowskiego. Przyjmując tak zaszczytne imię, cała społeczność szkolna brała na siebie jednocześnie obowiązek zachowania wartości, którym wierni byli powstańcy, takich jak: wolność, sprawiedliwość, solidarność, niezależność oraz poczucie przynależności do wspólnoty narodowej.

1 września 2019 roku stanowisko dyrektora objął dr Bogusław Konrad. Chcąc tworzyć nowoczesne warunki nauki i pracy, poczyniono liczne inwestycje oraz poszerzono ofertę edukacyjną. Odnowiono elewację budynku, po wielu latach starań wreszcie zbudowano nowe ogrodzenie szkolne, zmodernizowano salę gimnastyczną, wyremontowano wiele klasopracowni, które wyposażono w nowe meble i pomoce dydaktyczne. Powstała infrastruktura sportowo-rekreacyjna, która umożliwiła kompleksowy trening na świeżym powietrzu.

Ryc. 8. Uroczystość nadania imienia i wręczenia sztandaru w 2014 r.

W październiku 2024 roku zrealizowano kolejną ważną inwestycję ze środków pozyskanych z Samorządu Województwa Mazowieckiego „Zagospodarowanie terenu przy Zespole Szkół nr 2 w Ostrowi Mazowieckiej”. Betonowy plac zastąpiono boiskiem do badmintonu oraz przestrzenią rekreacyjną, obejmującą altanki z ławeczkami z bogatą roślinnością. Znacząco poprawił się wygląd otoczenia, tworząc jednocześnie warunki do wypoczynku, relaksu i spotkań towarzyskich.

Ryc. 9. Inwestycja „Zagospodarowanie terenu przy Zespole Szkół nr 2”

Ryc. 10. Podpisanie porozumienia o współpracy pomiędzy Zespołem Szkół nr 2 w Ostrowi Mazowieckiej a Akademią Pożarniczą w Warszawie. Od lewej: dyrektor dr Bogusław Konrad i rektor-komendant st. bryg. dr inż. Tomasz Klimczak

Ważnym wydarzeniem ostatnich lat było podpisanie umów patronackich z Politechniką Białostocką i Akademią Pożarniczą w Warszawie. Politechnika Białostocka objęła patronatem klasy kształcące się w zawodzie technik informatyk. Przedmiotem umowy było podjęcie działań edukacyjnych oraz wsparcie naukowo-dydaktyczne. W jej ramach uczniowie Ekonomika mogą uczestniczyć w wykładach, zajęciach i laboratoriach prowadzonych przez nauczycieli akademickich. Dzięki temu przyszli informatycy i programiści mogą rozwijać swoje zainteresowania, zetknąć się z nowoczesnymi narzędziami i technologiami oraz poznać praktyczne aspekty przyszłej pracy. Natomiast w lipcu 2024 roku podpisano porozumienie o współpracy z Akademią Pożarniczą w Warszawie. Dotyczy ono współpracy w zakresie promocji uczelni i pomocy w przygotowaniu różnych przedsięwzięć dydaktycznych związanych z szeroko rozumianym bezpieczeństwem. Młodzież może brać udział w konferencjach, seminariach i sympozjach, a wspólna inicjatywa ma służyć nie tylko pogłębianiu wiedzy uczniów, ale także rozwijaniu ich zainteresowań w dziedzinie ratownictwa i bezpieczeństwa publicznego. 29 listopada 2025 roku zawarto umowę o współpracy z Wydziałem Ekonomii i Finansów Uniwersytetu w Białymstoku. Uniwersytet zobowiązał się do wspierania uzdolnień i rozwijania zainteresowań uczniów poprzez prowadzenie wykładów, możliwości udziału w wydarzeniach naukowych i kulturalnych organizowanych przez Wydział Ekonomii i Finansów.

Ryc. 11. Podpisanie umowy patronackiej z Politechniką Białostocką. Od lewej: dyrektor Bogusław Konrad i rektor Politechniki Białostockiej Marta Kosior-Kazberuk

Bardzo ważnym aspektem działalności szkoły jest udział w Programie Erasmus+. To jedna z inicjatyw Unii Europejskiej, która sprawiła, że instytucje edukacyjne otrzymały możliwość finansowania działań ukierunkowanych na kształcenie młodych ludzi i otworzyła przed szkołami nowe perspektywy. Program ten umożliwił uczniom technikum realizowanie praktyk zawodowych w zagranicznych firmach i instytucjach. Na przestrzeni kilku lat począwszy od roku 2017 młodzież wyjeżdżała do Chemnitz w Niemczech, Rimini we Włoszech, Pavia da Marzin oraz Barcelos w Portugalii, Malagi czy ostatnio Granady w Hiszpanii. Dzięki tym wyjazdom uczniowie nabywali cenne doświadczenia, rozwijali kompetencje zawodowe, poznawali miejscową kulturę i poszerzali swoje horyzonty.

Ryc. 12. Uczestnicy mobilności wraz z opiekunami we Florencji

Bogaty dorobek szkoły jest dla współczesnego pokolenia niezwykle inspirujący i motywujący, napawa dumą, ale również stawia wymagania. Staramy się kultywować wieloletnią tradycję, a naszym działaniom towarzyszy szacunek do historii, otwartość i tolerancja, utrzymanie wysokiej jakości kształcenia oraz nowoczesność. Możemy poszczycić się wysokim poziomem nauczania, sukcesami naszych uczniów i nauczycieli, absolwentami (a jest ich ponad 15 tysięcy) o trwałych wartościach etycznych, a także nieustającym zainteresowaniem młodzieży nauką w naszej szkole. Bierzymy udział w międzynarodowych i ogólnopolskich projektach, organizujemy konferencje (m.in. poświęcone bł. kardynałowi Stefanowi Wyszyńskiemu) i sesje popularno-naukowe, współpracujemy z ośrodkami akademickimi w Warszawie i Białymstoku, byliśmy współorganizatorami V Międzynarodowego Forum Nowatorstwa Pedagogicznego, prowadzimy długoletnią i trwałą współpracę z instytucjami działającymi na rzecz oświaty jak np. Muzeum – Dom Rodziny Pileckich, Miejska Biblioteka Publiczna, Miejski Dom Kultury, Poradnia Psychologiczno-Pedagogiczna, Komenda Powiatowa Policji, Komenda Powiatowa Państwowej Straży Pożarnej, Nadleśnictwo – Lasy Państwowe, Bank Spółdzielczy, Mazowieckie Samorządowe Centrum Doskonalenia Nauczycieli, Stowarzyszenie Wspólnota Polska, Towarzystwo Dante Alighieri. Potwierdzeniem naszych wieloaspektowych działań są prestiżowe certyfikaty, np. Bezpieczna Szkoła, regularne notowania w rankingu Perspektyw „Najlepsze Technikum”, Medal Pamiątkowy Pro Masovia przyznany przez marszałka województwa mazowieckiego. To dzięki wspólnym wysiłkom możemy dzisiaj być dumni i mówić, że Zespół Szkół nr 2 w Ostowi Mazowieckiej był i jest Szkołą niezwykłą, o niepowtarzalnym klimacie, osiągnięciach i aspiracjach.